

- Édesapám, elvehetem feleségül azt, aki nekem a legkedvesebb?

- Igen, igen, áldásom rátok – örvendezett a király – a szolgálát elzavarom, a pénzből pedig meggyógyíttatom a szemedet.

- Ne haragudjon meg érte, apám, de még két kérésem van.

- Mondjad fiam, bármit teljesítek, ha tudok.

- Ne zavarj el a szolgálmat. A legjobban ő ismer, ő tudja a szokásaimat. Mindig rendes volt velem, ezért megbocsátom neki, hogy megzavarta az arany csillogása. A második kérésem, hogy nem szeretném, ha meggyógyítanának, mert akkor talán nem tudnék szobrokat faragni, legalább is, nem biztos, hogy ilyenek lennének, meg ki tudja, hátha az Éleskő sem viselkedne velem így, ahogy most.

A király meglepődött a fia kérésén, de mindkettőt megértette.

- Rendben van, ha ezt akarod, legyen kívánságod szerint – s most a szolgálhoz fordult – Te pedig jól figyelj, ha a legkisebb panasz lesz rád, megnézheted magad. Vigyázz magadra nagyon! Figyellek.

A szolga megszívlelte a jó tanácsot, vigyázott magára, nem lehetett senkinek panasza ellene. Többé nem volt semmiben hiány az országban. Rengeteg turista érkezett. Mindenki a híres szobrokat akarta látni. A király szétosztotta népe között az arany egy részét, amiből éttermeket, szállodákat építettek, hogy legyen hely a sok-sok vendégnek. Azóta mindenki boldogan él, abban az országban, ha meg nem halt. Egyedül a királyfi szolgálja nyugtalan, annyira vigyáz, nehogy akarva, akaratlan vétsen valamit ura ellen, és elzavarják miatta.

FARKAS ISTVÁN

A BOR ANGYALA

Látjátok ezt a bort az üvegben? Hej, ha ez mesélni tudna! No, de majd én megpróbálom elmondani nektek azt, amit nekem már elmesélt. Nem akárhonnan valósi ez a bor. Fülel. Fülét pedig már István király is úgy adományozta egyik főemberének, mint értéket. Azóta pedig ez az érték csak öregbedett. Hogy akkor is szőlőt termesztettek a Kőhegy oldalában, vagy mást arról az írás nem szól, de hogy máig híre járja a jó fülei boroknak az biztos. Már csak azért is így van, mert én is azt iszom és jóhírét is keltem minden felé.

No, de hol itt a tündér - kérdezhetitek. Hát barátocskáim, ha valaminek, hát a fülei Kőhegynek van angyala, az bizonyos. Öreg, nagybajuszú Tsz elnökök mesélik, hogy holdfényes, fagyos téli éjszakákon lehet legjobban megfigyelni, amint pincéről-pincére jár, lopóval a kezében és sorra kóstolgatja a jobbnál jobb borokat. A legjobbakat aztán még le is pecsételi. Azokat szokták a gazdák féltve őrizni a következő szüretre, hogy a szüretelők vérén át ismét bejusson az új borba. De azért az angyal is csak ember. Úgy mesélik, hogy hajnal felé már annyira örül a sok bornak, hogy éneke még a faluba is behallatszik. Attól

olyan idegesek a faluszéli kutyák. Aki már látta azt meséli, hogy olyankor sűrűn meg-megáll, hörpintget egyet-egyét és meg-megkapaszkodik a szőlőkarókba. Következő évben ezeken a tőkéken lesz a legzamatosabb, legédesebb a szőlő. De, ha mindez csak mese lenne, bele sem fogtam volna. Már vagy tíz éve, mi is ott vagyunk szüretkor a nagymamával és kóstolgatjuk az angyal által lepecsételt borocskát. Persze csak azért, mert tudjuk, hogy ettől lesz jó a jövő évi termés. Mesélt Lajos barátunk is az angyalról, de én mindaddig nem hittem neki, amíg saját magam nem találkoztam vele. A bor nagyon finom volt és eleinte nem is igen ismertem meg a különböző fajtákat. Így aztán sokáig fel sem tűnt, hogy mindegyiknek más-más zamata van. Később, ahogy a táj angyala befogadott bennünket is, már különbséget tudtam tenni a különböző ízek között. Egyre jobban élveztem a zamatok kavalkádját, csak azt nem értettem meg sokáig, hogy a pincében miért ad jobb bort nekünk Lajos, mint fent a konyhában ebédhez, vagy a délutáni kvaterkázáshoz.

Végül már nem bírtam magamban tartani és megkérdeztem.

- Nem értem - mondta Lajos - Már egy éve idejársz és még mindig nem hiszel az angyalban? Na, gyere!

Lementünk a pincébe. Elöttem szívott ki a lopóval egy jó adag bort. Ott helyben megkóstoltuk. Olyan volt, mint mindig, kitűnő.

- Na most gyere, felmegyünk a konyhába! Fogta a lopót és felballagtunk. A konyhában vett megint két poharat és megint kóstoltunk. Hát uram fia! Ez egy egész más ízű bor volt. Ez is jó volt, de már nem ugyanaz.

- Óh - mondtam - nem csapsz be! Menjünk vissza a pincébe! Mivel még volt a lopóban ismét kóstoltunk. És ez most megint az a lágy, selymes, zamatos bor volt, mint először.

- Te, ez fantasztikus - mondtam - és mi van, ha a padlásra megyünk?

- Menjünk, kóstoljuk meg, majd meglátod! - mondta. Szóval, így játszott velünk az angyal mindaddig, amíg a nagy éneklésre ki nem jöttek a lányok a kert végibe, hogy angyal ide, angyal oda most már ideje lenne a tűzre is rakni, meg egy kis bor is kellene a vacsorához. Eddig a mese. Hát akkor egészségetekre!

KIRÁLY IGNÁCZ

JUHÁSZ KÁROLY

1934-2015

JÉZUS TANÚJA ÓCSÁN ÉS A BOKORBAN

Jézusért élt. Közöttünk élt. Velünk élt. Karácsony napjaiban, december 28-án eltemettük. Jézus születésnapján az ő égi születésnapját ünnepeltük. Milyen ünnep az, amikor elszorult torokkal, könnyes szemmel emlékezünk? Emberi. Az emberi élet ilyen: egyik szemünk sír, a másik meg nevet. Szomorkodunk, mert valami itt és most